

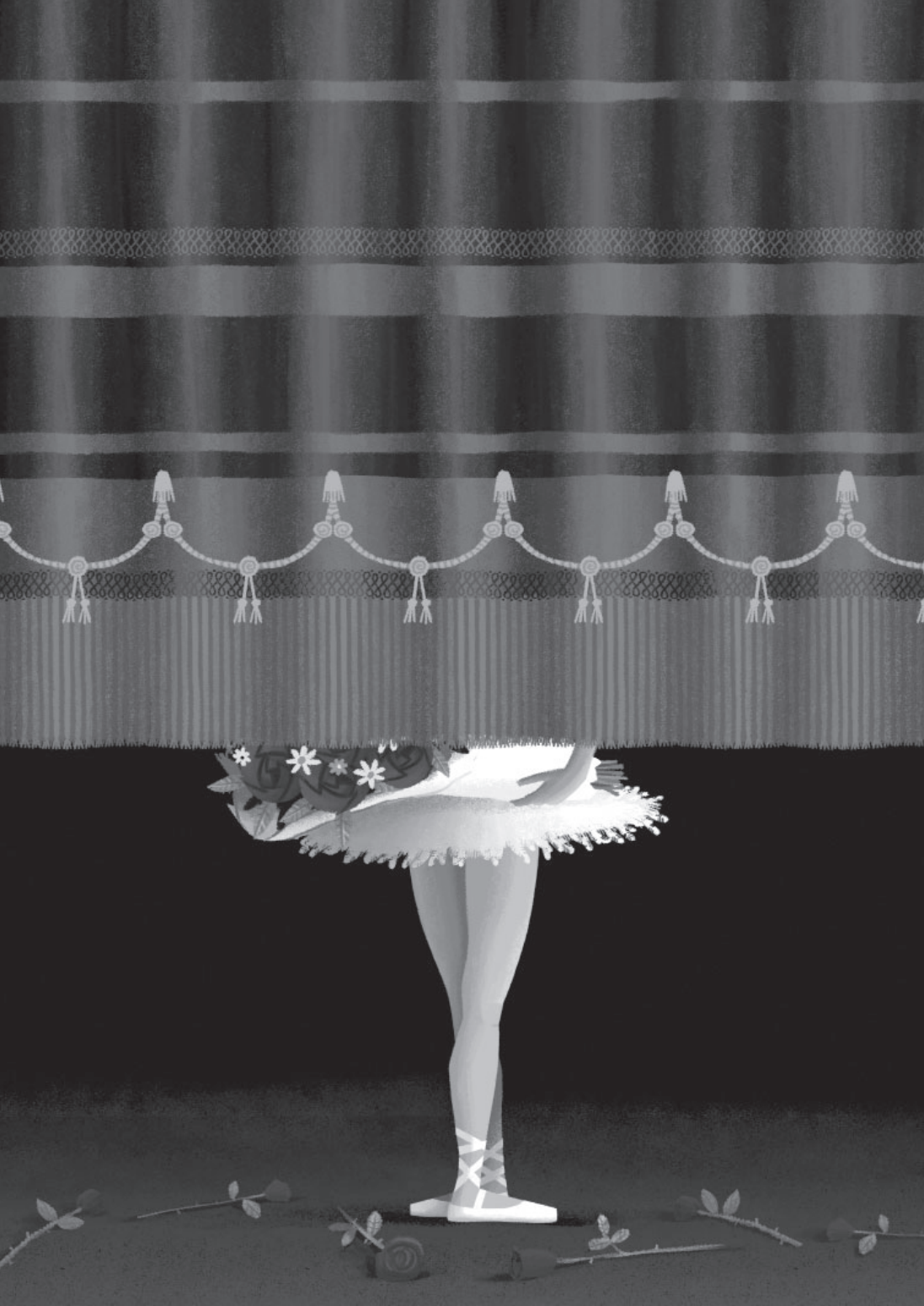
Η Τίνατ Τζόουινς

και η
αίτη 100
ουράνιου
τόξου

ROB BIDDULPH

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πρόλογος

Τα μάτια του κυρίου Λευκού στένεψαν καθώς η αυλαία άρχισε να πέφτει.

Στη σκηνή, η πρίμα μπαλαρίνα της Λίμνης των Κύκνων έδειχνε εξαντλημένη, ενώ οι θεατές είχαν ξεσπάσει σε ενθουσιώδη χειροκροτήματα. Το να υποδυθεί τόσο τον ρόλο της Ονιέτ, του όμορφου λευκού κύκνου, όσο και της Οντίλ, του ραδιουργού μαύρου κύκνου, ήταν ένα κολοσσιαίο εγχείρημα. Χωρίς αμφιβολία, θα απαιτούσε ασύλληπτο βαθμό συγκέντρωσης και προσοχής. Ο Λευκός γνώριζε πώς ένιωθε η χορεύτρια. Είχε και ο ίδιος υποδυθεί δύο ρόλους ταυτόχρονα για πολύ καιρό· η προσπάθεια να μην προδοθεί υπήρξε απαιτητική, και κάποιες φορές εξαντλητική.

Τέλος πάντων. Τουλάχιστον δεν θα χρειαζόταν να συνεχίσει το ίδιο βιολί για πολύ ακόμα. Το παιχνίδι έφτανε πια στο τέλος του.

Ο Λευκός κοίταξε τους δύο συνοδούς του και κούνησε το κεφάλι. *Ανόητοι, σκέφτηκε. Δεν έχουν ιδέα για τον πραγματικό λόγο που ήρθαμε να δούμε αυτή τη γελοία παράσταση. Χαμογέλασε. Όχι για πολύ ακόμα όμως. Όπου να 'ναι όλα θα γίνουν οδυνηρά ξεκάθαρα. Είναι θέμα χρόνου μέχρι να εμφανιστεί ΑΥΤΗ μαζί με την ουρά της, τους χαζοχαρούμενους φίλους της. Και τότε, επιτέλους, θα μπει σε λειτουργία η τελική φάση του σχεδίου μου, και τούτοι εδώ οι ανεγκέφαλοι θα έχουν επιτελέσει τον σκοπό τους.*

Έβαλε το καπέλο του και το ίσιωσε.

Η ξανθιά κυρία γύρισε προς το μέρος του. «Δεν ήταν ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ η παράσταση;» είπε, με τα μάτια ακόμα ορθάνοιχτα από τον ενθουσιασμό.

«Δεν θα σ' το κρύψω, κυριολεκτικά τη λάτρεψα» απάντησε η γυναίκα από την Ουαλία, και ο ενθουσιασμός που φανέρωνε η φωνή της ξάφνιασε τον Λευκό. «Όμως καλύτερα να επιστρέψουμε στο ξενοδοχείο πάραυτα. Πρέπει να ξεκινήσουμε νωρίς νωρίς αύριο το πρωί. Μας έχω κλείσει μια ιδιωτική ξενάγηση σ' αυτή την εκκλησία εδώ πιο πέρα για να δούμε τον "Μυστικό Δείπνο" του Ντα Βίντσι, όμως πρέπει να είμαστε εκεί προτού μαζευτεί πολύς κόσμος. Σας κόστισε πολύ περισσότερα από τριάντα αργύρια, κύριε Βράχε, οπότε ας φροντίσουμε να την ευχαριστηθούμε αναλόγως».

Εκείνος γρύλισε και έγενευσε καταφατικά.

«Εντάξει τότε, πάμε, αγαπημένοι μου» συνέχισε η Νέρις. «Έχω ένα προαίσθημα πως αύριο θα είναι μεγάλη μέρα».

Μέρος Πρώτο

...όπου η Πίνατ επιχειρεί
μια ριψοκίνδυνη διάσωση

1

Κάτω από τη γη

Διέσχισαν περπατώντας αποφασιστικά έναν μακρύ μεταλλικό διάδρομο. Ο Γκάρι Τζούνς μπροστά, και ακολουθούσαν η κόρη του, Πίνατ, η νεότερη αδελφή της, Μπεϊμπία, ο μεγάλος τους αδελφός, Λίο, και ο φίλος της Πίνατ, Ρόκγουελ Ράιλι. Ο Γουντχάουζ, ένας αρουραίος που μιλούσε πολύ μάγικα, και το 67, ένα μεγάλο ασημί ρομπότ που είχε πρόσφατα αποστατήσει από τον στρατό των ΤΕΡΑΣ της πόλης, φυλούσαν τα νώτα τους. Ο Ρόκγουελ προσπαθούσε να μείνει όσο πιο μακριά μπορούσε από τον αρουραίο, όμως αυτό αποδεικνυόταν δύσκολο στον στενό διάδρομο.

«Ουάου! Τόσο πολλά βιβλία» είπε η Μπεϊμπία, κοιτώντας στα αριστερά της τα φορτωμένα ράφια που διέτρεχαν κατά μήκος όλο του τοίχου. «Τι θέμα έχουν, μπαμπά;»

«Το Χρώμα, κατά κύριο λόγο» απάντησε. «Ο Γουντχάουζ και το 67 τα συγκέντρωσαν για λογαριασμό μου. Σκέφτηκα πως θα ήταν καλή ιδέα να εκμεταλλευτώ τον χρόνο που θα παρέμενα κρυμμένος και να μάθω όσο περισσότερα μπορούσα για το μέρος και την ιστορία του. Πέρασα πολύ καιρό εδώ, εξάλλου. Τα βιβλία με βοηθούσαν να ξεχνιέμαι. Μου λείπατε όλοι τόσο πολύ». Τράβηξε την Μπεϊμπία κοντά του για μια γρήγορη αγκαλιά.

Λίγους μήνες πριν, ο μπαμπάς είχε δραπετεύσει από τον Κώνο, έναν γιγάντιο πύργο στο κέντρο της Εικονογραφημένης Πόλης, ο οποίος, μέχρι πολύ πρόσφατα, λειτουργούσε ως φυλακή για τους εχθρούς του μοχθηρού δημάρχου του Χρώματος, του κυρίου Λευκού. Παρόλο που ο μπαμπάς έμεινε φυλακισμένος για πολλά χρόνια, ο χρόνος περνούσε πολύ πιο γρήγορα στο Χρώμα. Οπότε, για τα παιδιά του, είχε χαθεί για κάτι παραπάνω από δώδεκα μήνες. Αν και ακόμα κι αυτό ήταν πάρα πολύ, φυσικά.

Λίγες μέρες αφότου εξαφανίστηκε, μια καρτ ποστάλ έφτασε στο σπίτι των Τζόουνς, θεωρητικά από τον μπαμπά. Έλεγε πως εγκατέλειψε την οικογένειά του και πήγε να ζήσει στο Μεξικό. Όμως η Πίνατ δεν είχε πιστέψει λέξη. Ούτε για μια στιγμή. Γνώριζε πολύ καλά πως ο μπαμπάς της δεν θα τους άφηνε ποτέ, και δεν σταμάτησε ποτέ να το φωνάζει. Παρ' όλα αυτά, η μητέρα της Πίνατ, η Τρέισι Τζόουνς, είχε πιστέψει όσα έγραφε η καρτ ποστάλ και ήταν έξαλλη με τον σύζυγό της.

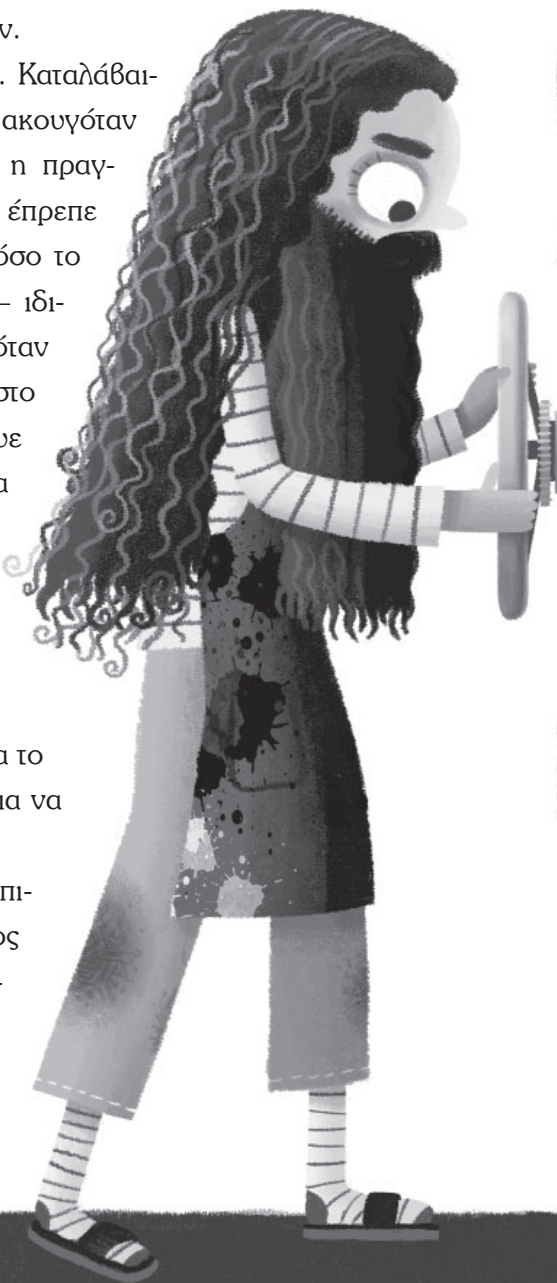
Τώρα που είχε αποδειχθεί πως η Πίνατ είχε δίκιο, ανυπομονούσε να πει στη μητέρα της τα καλά νέα: ότι ο μπαμπάς δεν τους είχε εγκαταλείψει. Αντ' αυτού, τον είχε απαγάγει και φυλακίσει σε έναν πύργο στο κέντρο της Εικονογραφημένης Πόλης σε μια άλλη διά-

σταση ο κύριος Λευκός, ο οποίος μάλιστα, εντελώς τυχαία, ήταν το έτερο εγώ του κυρίου Βράχου, του αφεντικού της στο λογιστικό γραφείο όπου εργαζόταν.

Η Πίνατ αναστέναξε. Καταλάβαινε πόσο τραβηγμένο ακουγόταν όλο αυτό. Όμως ήταν η πραγματικότητα και η μαμά έπρεπε να μάθει την αλήθεια όσο το δυνατόν πιο γρήγορα – ιδιαίτερα εφόσον βρισκόταν με τον κύριο Βράχο στο Μιλάνο και, όπως πίστευε η Πίνατ, ήταν άσχημα μπλεγμένη.

«Ας ανοίξουμε λίγο το βήμα μας» είπε ήρεμα αλλά αποφασιστικά ο μπαμπάς. «Πρέπει να φτάσουμε στην Ιταλία το συντομότερο δυνατόν για να σώσουμε τη μαμά σας».

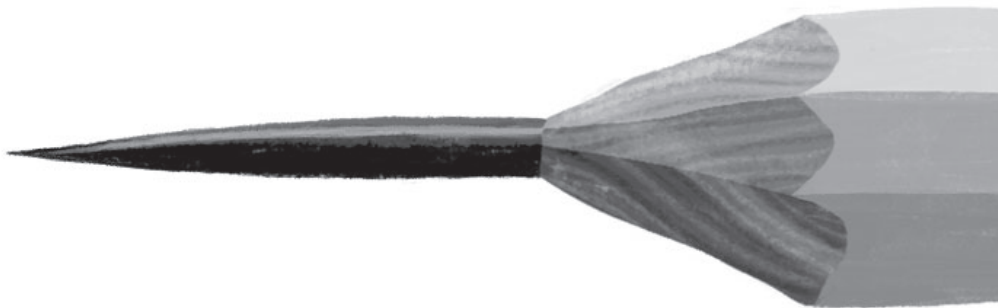
Γνωρίζοντας πόσο επικίνδυνος ήταν ο κύριος Βράχος, η Πίνατ χάρηκε που ο μπαμπάς είχε κιόλας ένα σχέδιο στο μυαλό του.

Η ομάδα έφτασε τελικά στην πόρτα στο τέλος του διαδρόμου και ο μπαμπάς γύρισε τη μεγάλη μεταλλική ρόδα που ήταν κολλημένη πάνω της. Έκανε έναν περίεργο συριγμό καθώς περιστράφηκε. Με το που την ξεκλείδωσε, ο μπαμπάς άνοιξε τη βαριά πόρτα και τους οδήγησε όλους σε ένα μικρό δωμάτιο χωρίς παράθυρα. Έκλεισε την πόρτα πίσω του με θόρυβο, την κλείδωσε γυρίζοντας μια άλλη μεγάλη ρόδα, και είπε στο 67 να πατήσει το κουμπί στον τοίχο. Ολόκληρο το δωμάτιο κουνήθηκε απότομα, και μετά άρχισε να κατεβαίνει.

«Ωωω, ένας ανελκυστήρας» είπε ο Ρόκγουελ. «Πού μας πάει;»

«Ωχ, θα δεις, φιλαράκι, μη βιάζεσαι» είπε ο Γουντχάουζ ο αρουραίος. «Θα δεις».

Τα συστατικά μέρη

Η

Πίνατ στράφηκε προς τον πατέρα της και του χαμογέλασε καθώς κατέβαιναν. «Όστε είσαι πράγματι ο κληρονόμος του Κοντέ, έτσι;» ρώτησε.

Ο Νικολά-Ζακ Κοντέ ήταν ένας διάσημος Γάλλος μηχανικός που εφνύρε το μολύβι στα τέλη του δεκάτου ογδούου αιώνα. Το πρωτότυπό του, το Μολύβι Νούμερο Ένα, γνωστό και ως Μικρή Ουρά, βρισκόταν στη φυσιγγιοθήκη της Πίνατ, τη ζώνη όπου φυλούσε τα υλικά τέχνης της.

Οι μαγικές ιδιότητες αυτού του μολυβιού –το γεγονός πως οπδήποτε ζωγράφιζε κάποιος με αυτό γινόταν αληθινό– ήταν που εί-

OR E

χαν φέρει εξαρχής την Πίνατ και τους φίλους της στο Χρώμα, όταν σχεδίασε μια πόρτα στο υπνοδωμάτιό της και τη διέσχισε. Η ικανότητα αυτή του μολυβιού να δημιουργεί περάσματα ήταν μοναδική, και έκανε τον κύριο Λευκό να θέλει απεγνωσμένα να το αποκτήσει. Το είχε κλέψει από την Πίνατ κατά τη διάρκεια της πρώτης περιπέτειάς της στο Χρώμα, όμως ευτυχώς εκείνη είχε καταφέρει να το πάρει πίσω. Ακόμα δεν μπορούσε να το πιστέψει πως ο μπαμπάς της, αυτό το τόσο ελεύθερο πνεύμα, ήταν ο κληρονόμος του Κοντέ. Από την άλλη, φυσικά και το πίστευε. Στο κάτω-κάτω, ήταν μια καλλιτεχνική ιδιοφυΐα.

«Ε, αυτό νομίζουν οι Μαρκμέικερ» απάντησε ο μπαμπάς. Η Μίλισεντ και ο Μάλκολμ Μαρκμέικερ ήταν οι ηγέτες του στρατού της Αντίστασης στο Χρώμα, αυτοί τους οποίους η Πίνατ, ο Ρόκγουελ και η Μπεϊμπία είχαν μόλις βοηθήσει να ανακτήσουν τον έλεγχο της πόλης. «Και, προφανώς, το ίδιο πιστεύει και ο κύριος Λευκός. Οι πληροφορίες μας λένε πως υπήρξα ο πρωταρχικός του στόχος από την πρώτη κίολας στιγμή που ανακάλυψε την ύπαρξη του Μολυβιού Νούμερο Ένα. Πιθανότατα γιατί θεωρεί πως εγώ είμαι ο κληρονόμος και γνωρίζει τι μπορεί να κάνει ο κληρονόμος με αυτό το μολύβι. Αυτός είναι ο λόγος που έπρεπε να μείνω κρυμμένος κατά τη διάρκεια της Μάχης για τον Κώνο. Όστε ο Λευκός να μην μπορέσει να με αιχμαλωτίσει».

«Αν το είχε κάνει, απλώς θα σε είχαμε σώσει» είπε θαρρετά η Μπεϊμπία.

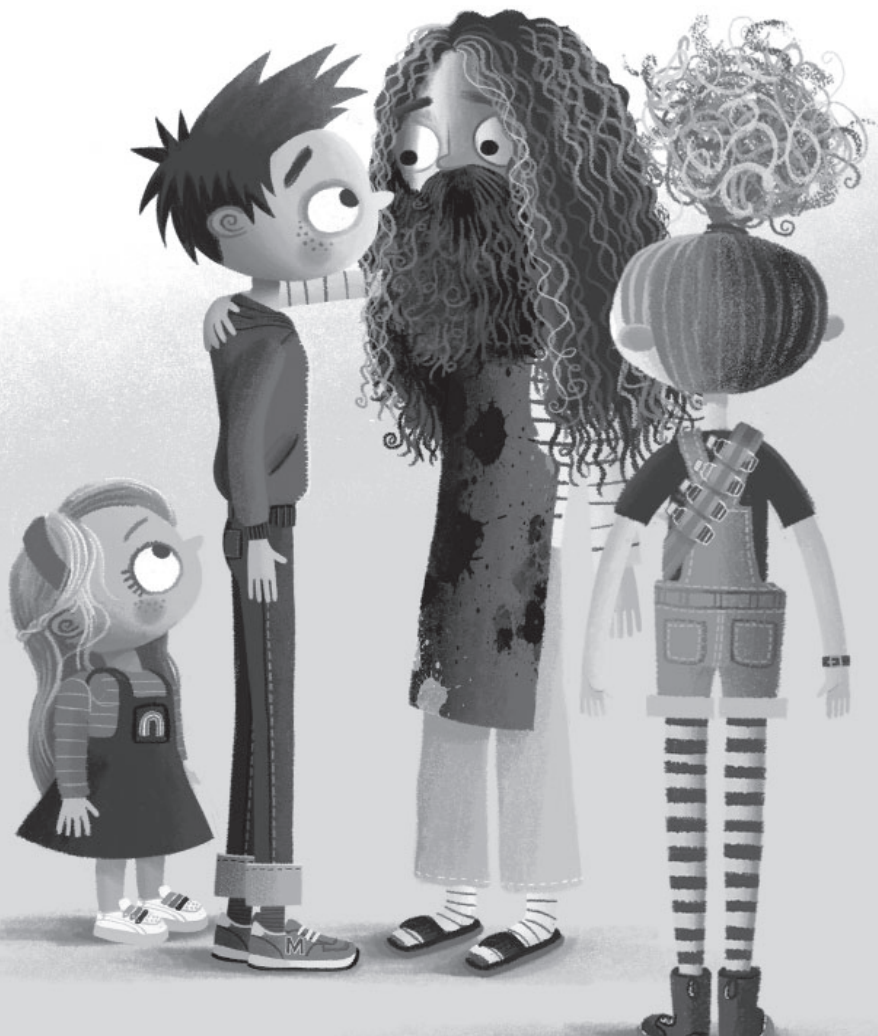
«Είμαι σίγουρος πως θα είχατε βάλει τα δυνατά σας» είπε ο μπαμπάς χαμογελώντας «όμως, για να πω την αλήθεια, δεν πιστεύω πως ο Λευκός θα με κρατούσε για πολύ σώο ώστε να μπο-

ρέσει κάποιος να με σώσει, αν με πιάνεις. Νομίζω πως θέλει να ξεμπερδέψει μια και καλή με τον κληρονόμο του Κοντέ».

Η Πίνατ, η Μπειμπία και ο Λίο κλώμισαν και μόνο στη σκέψη.

«Ω, μην ανησυχείτε ακόμα, παιδιά» είπε ο μπαμπάς γρήγορα, βλέποντας τα φοβισμένα πρόσωπά τους. «Δεν θα τον αφήσω να μου κάνει κακό. Και τώρα που έχω και εσάς να με προστατεύετε, αισθάνομαι ακόμα πιο ασφαλής».

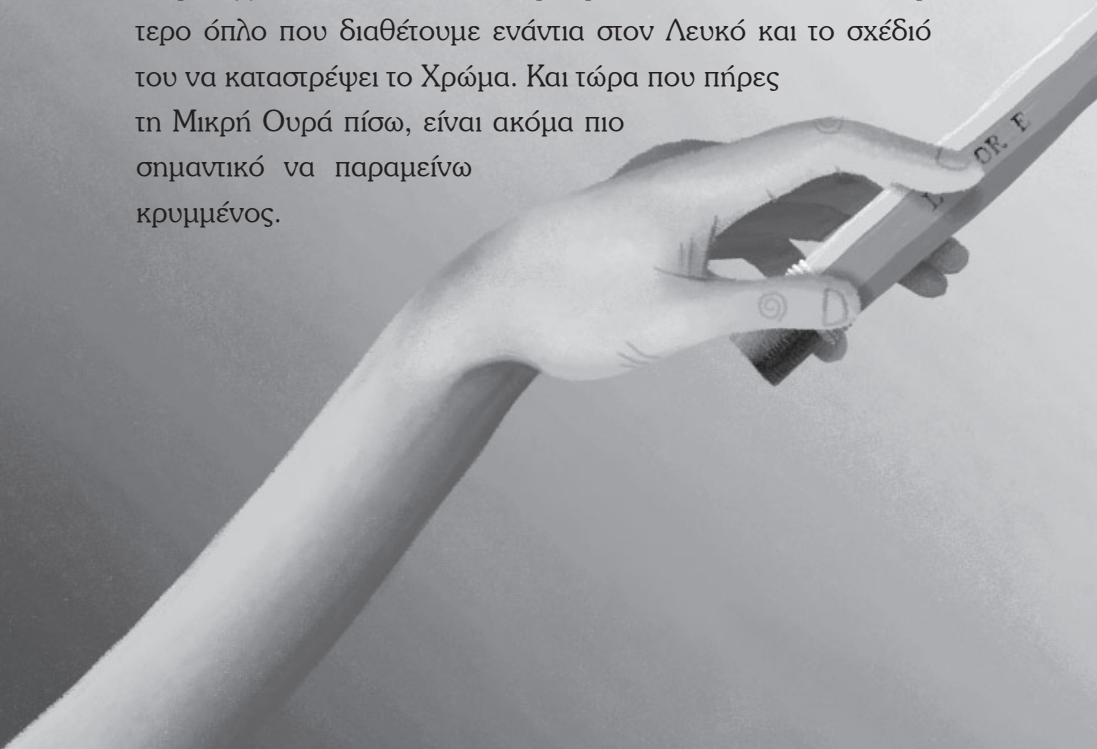
Το χρώμα άρχισε να επιστρέφει στα μάγουλά τους.

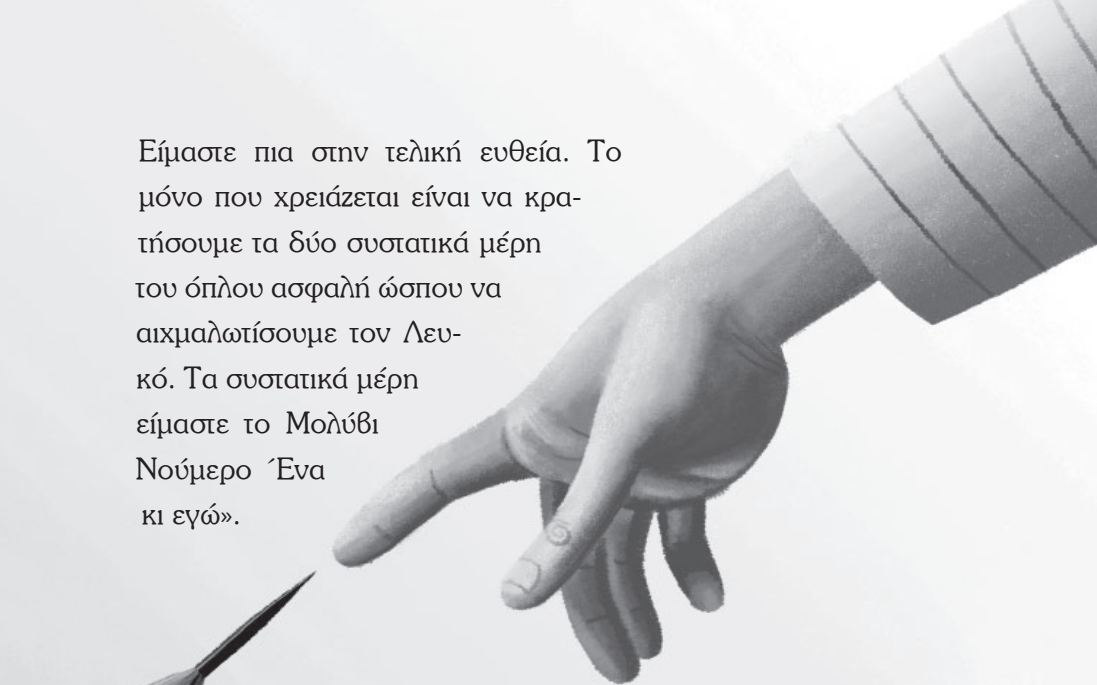
Το ασανσέρ σταμάτησε απότομα και ο μπαμπάς πάτησε ένα κουμπί στα δεξιά της πόρτας. Μια μικρή οθόνη άναψε δείχνοντας ασπρόμαυρες εικόνες από ένα άλλο δωμάτιο, το οποίο φαινόταν να είναι γεμάτο έως πάνω με νερό. Ύστερα ο μπαμπάς πάτησε ένα δεύτερο κουμπί και η στάθμη του υγρού άρχισε να κατεβαίνει.

«Και γιατί τέλος πάντων αυτός ο κύριος Λευκός ανησυχεί τόσο πολύ για τον κληρονόμο του Κοντέ;» ρώτησε ο Λίο.

«Αν οι Μαρκμείκερ και όλα εκείνα τα βιβλία ιστορίας έχουν δίκιο» είπε ο μπαμπάς «όταν ένας κληρονόμος του Κοντέ κρατήσει το Μολύβι Νούμερο Ένα στο χέρι, απελευθερώνεται μια ασύλληπτα ισχυρή μαγική δύναμη. Και αυτό θα του έδινε την ισχύ να αποκαταστήσει όλη τη δημιουργική ορμή που είχε κάποτε η πόλη, αυτή που για τόσο καιρό προσπαθούσε να εξαλείψει ο κύριος Λευκός. Ως τέτοιο, το μολύβι – αυτό το μολύβι» είπε γνέφοντας προς τη φυσιογιοθήκη της Πίνας «θα μπορούσε να αποτελέσει το ισχυρότερο όπλο που διαθέτουμε ενάντια στον Λευκό και το σχέδιό του να καταστρέψει το Χρώμα. Και τώρα που πήρες τη Μικρή Ουρά πίσω, είναι ακόμα πιο σημαντικό να παραμείνω κρυμμένος.

Είμαστε πια στην τελική ευθεία. Το μόνο που χρειάζεται είναι να κρατήσουμε τα δύο συστατικά μέρη του όπλου ασφαλή ώσπου να αιχμαλωτίσουμε τον Λευκό. Τα συστατικά μέρη είμαστε το Μολύβι Νούμερο Ένα κι εγώ».

«Για κάτσε» είπε ο Ρόκγουελ. «Και γιατί δεν σου δίνουμε τη Μικρή Ουρά τώρα; Αυτό δεν θα έφτιαχνε τα πράγματα μονομιάς;»

«Είναι δελεαστικό» είπε ο μπαμπάς. «Αλλά και υπερβολικά ριψοκίνδυνο. Θέλω να σιγουρευτώ πως ο Λευκός θα βρεθεί υπό κράτηση, και, ακόμα πιο σημαντικό, πως η μαμά είναι ασφαλής προτού κάνουμε οτιδήποτε με το μολύβι. Τα πάντα είναι αβέβαια αυτή τη στιγμή».

Η Πίνατ έβγαλε τη Μικρή Ουρά από την ειδική θέση στη φυσιολογική της και την κοίταξε. Την ένιωσε πολύ πιο βαριά απ' ό,τι θα υπολόγιζε πως ζύγιζε ένα αντικείμενο αυτού του μεγέθους.

«Ένα τόσο δα πραγματάκι» ψιθύρισε «κι όμως τόσο σημαντικό. Σίγουρα δεν θες να το πάρεις τώρα;» Το κράτησε μπροστά της, προσφέροντάς το στον πατέρα της.

Εκείνος γούρλωσε τα μάτια και ξεροκατάπιε. Έκανε να σηκώσει το χέρι του, όμως σχεδόν αμέσως το τράβηξε πίσω.

«Όχι» είπε. «Όχι προτού ο Λευκός μπει φυλακή. Κανείς δεν γνωρίζει στα σίγουρα πώς λειτουργεί η μαγεία και, όπως λένε συνεχώς και οι Μαρκμίκερ, μπορεί να μας δοθεί μονάχα μία ευκαιρία. Οπότε πρέπει να βεβαιωθούμε πως θα τα κάνουμε όλα σωστά».

3

Ο θάλαμος αποσυμπίεσης

Μ

όλις το δωμάτιο άδειασε τελείως από νερό, ο μπαμπάς άρχισε να στρίβει τη ρόδα για να ανοίξει την πόρτα. Ξανά, αυτό προκάλεσε έναν συριγμό. Μπήκαν σε ένα ακόμα μικρότερο μεταλλικό δωμάτιο με μια στρογγυλή καταπακτή στην απέναντι άκρη – ήταν το ίδιο που είχαν δει στην οθόνη και το πάτωμα ήταν ακόμα βρεγμένο. Με το που στριμώχτηκαν όλοι μέσα, το 67 έκλεισε την πόρτα από την οποία είχαν μπει και πάτησε ένα κουμπί στον τοίχο. Ακόμα ένας συριστικός ήχος.

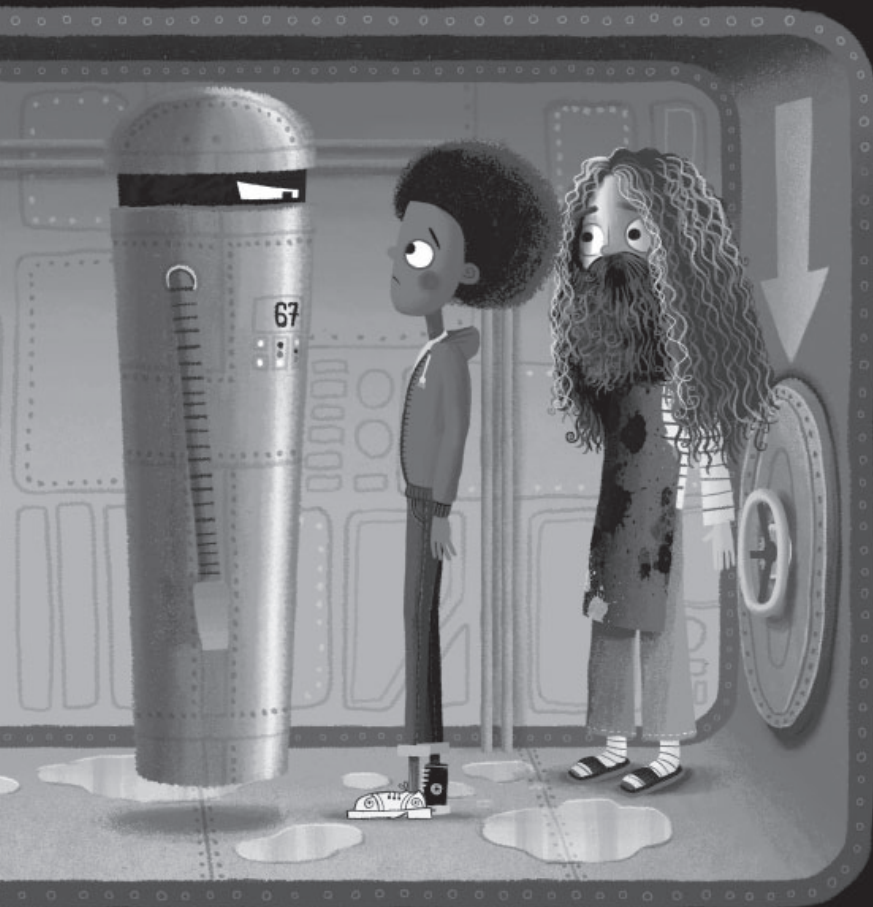
«Α, είναι ένας αεροθάλαμος» είπε ο Ρόκγουελ. «Τους χρησιμοποιούν οι αστροναύτες. Νομίζω πως έχει κάτι να κάνει με το να συνηθίσουν να βρίσκονται έξω στο πραγματικό διάστημα αφού του έχουν περάσει πολύ καιρό άνετοι και ωραίοι με όλα τα κομφορμες στο διαστημόπλοιο».

«Αυτό είναι ανακριβές» είπε το 67. «Παρακαλώ όλους να αγνοήσουν αυτό που μόλις είπε ο Ψηλός Άνθρωπος. Επιδεικνύει παντελή έλλειψη γνώσης».

«Εί!» είπε έκπληκτος ο Ρόγκουελ. «Για βάστα, κάπως υπερβολικό δεν είναι αυτό; Και τέλος πάντων, αν δεν είναι αεροθάλαμος, τότε τι είναι, Αϊνστάιν;»

«Βασικά, το όνομά μου είναι 67. Είμαι ΤΕΡΑΣ δεύτερης γενιάς σχεδιασμένο από την Τζόζεφιν Ενγκελμπέργκερ στο Χρώμα. Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν ήταν θεωρητικός φυσικός που έγινε γνωστός για το έργο του στο πεδίο της κβαντικής φυσικής και, συγκεκριμένα, επειδή ανέπτυξε τη θεωρία της σχετικότητας και την εξίσωση

$E = mc^2$ για την ισοδυναμία μάζας και ενέργειας. Θα έπρεπε να είναι πασιφανές σε οποιονδήποτε με πλήρως λειτουργικές νοτιικές ικανότητες ότι δεν μπορούμε να είμαστε το ένα και το αυτό ον». Το ρομπότ στράφηκε προς τον μπαμπά. «Γκάρι Τζούνις, υποψιάζομαι πως ο Ψηλός Άνθρωπος είναι σημαντικά λιγότερο ευφυής απ' όσο νομίζει».

«Είναι με τα καλά του αυτός;» ρώτησε άναυδος ο Ρόκγουελ, κοιτάζοντας την Πίνατ για υποστήριξη. Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους.

Δεν είμαι “αυτός”» είπε το 67, γυρνώντας ξανά προς τον Ρόκγουελ. «Τα ΤΕΡΑΣ δεν έχουν προκαθορισμένο φύλο. Χρησιμοποιώ τις ουδέτερες αντωνυμίες».

«Α» είπε ο Ρόκγουελ. «Σε αυτή την περίπτωση, συγγνώμη. Δεν είχα σκοπό—»

«Η συγγνώμη δεν γίνεται δεκτή» τον διέκοψε το 67. Ο Ρόκγουελ είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. «Όπως και να 'χει, δεν βρισκόμαστε στο διάστημα, όπως θα 'πρεπε να αντιλαμβάνεται οποιοσδήποτε με στοιχειώδη κοινή λογική. Στην πραγματικότητα βρισκόμαστε πολύ κάτω από τον υδροφόρο ορίζοντα και πρόκειται να εισέλθουμε σε ένα υποθαλάσσιο περιβάλλον. Ως εκ τούτου, πρέπει να ληφθούν ορισμένες προφυλάξεις σχετικά με την ατμοσφαιρική πίεση. Πρέπει να εξισωθεί μέσω μιας ακολουθίας αποσυμπίεσης. Δηλαδή, πρέπει να ρυθμιστεί ώσπου ο θάλαμος που βρισκόμαστε και ο θάλαμος προορισμού να έχουν ίση πίεση. Θα παραδεχτώ ότι η διαδικασία παρουσιάζει ορισμένες ομοιότητες με τα αστροναυτικά συστήματα αεροθαλάμων, αλλά διαφέρει αρκετά σε θεμελιώδες επίπεδο. Είναι πραγματικά πολύ απλό να το κατανοήσει κανείς, ακόμη και ένα ον με περιορισμένη ικανότητα αφομοίωσης πληροφοριών όπως ο Ψηλός Άνθρωπος εδώ».

«Σωστά, Ψηλέ Άνθρωπε» είπε χαχανίζοντας η Μπέιμπι. «Έτσι μπορεί την επόμενη φορά να σκεφτείς προτού μιλήσεις».

4

Το υποβρύχιο

Μ

ε το που έπαψε ο συριγμός, ο μπαμπάς άνοιξε τη στρογγυλή καταπακτή και τους έβαλε όλους να μπουν. Αυτό το δωμάτιο ήταν αρκετά διαφορετικό από τα άλλα – μακρύτερο και στενότερο, με μια αίσθηση ρειτρό, σαν το εσωτερικό ενός διαστημόπλοιου σε τηλεοπτική σειρά της δεκαετίας του 1960. Στο μεγαλύτερο μέρος του ήταν καλυμμένο με νικέλιο γκρι χρώματος και διακοσμημένο με ορατά πριτσίνια και στρογγυλούς μετρητές με βελόνες που γυρνούσαν πολύ αργά. Τα παιδιά κοιπούσαν γύρω τους γεμάτα ενδιαφέρον και περιέργεια.

«Πόσο τέλειο!» είπε η Μπειμπία καθώς επιθεωρούσε το εσωτερικό που είχε σχήμα σωλήνα. «Μου θυμίζει το μέτρο του Λονδίνου, μόνο που τα παράθυρα είναι μικρότερα και δεν υπάρχουν τόσο πολλές εφημερίδες πεταμένες στο πάτωμα».

«Για μισό λεπτό, νερό είναι αυτό;» είπε η Πίνατ, κοιτώντας μέσα από ένα από τα φινιστρίνια σε κάθε πλευρά του δωματίου. «Βρισκόμαστε μέσα σε υποβρύχιο;»

«Αυτό είναι το μόνο σίγουρο, κοπελιά» απάντησε ο Γουντχάουζ. «Εμείς οι αρουραίοι συνήθως προτιμάμε να εγκαταλείψουμε τα πλοία που βυθίζονται, κι έτσι μου φαίνεται πάντα περίεργο να μπαίνω σε ένα οικειοθελώς».

«Βρισκόμαστε στη Λίμνη του Ουράνιου Τόξου;» ρώτησε ο Ρόκουελ. «Δείτε όλα αυτά τα διαφορετικά χρώματα!»

Το μόνο σίγουρο ήταν ότι το εσωτερικό του σκάφους έλουζε ένα πολύχρωμο φως που έμπαινε από τα παράθυρα, λες και περνούσε μέσα από καλειδοσκόπιο. Κάθε φινιστρίνι πρόσφερε και μια διαφορετικού χρώματος θέα.

Η Λίμνη του Ουράνιου Τόξου ήταν ο μαγικός υδάτινος όγκος που περιβάλλε τον Κώνο ακριβώς στο κέντρο του Χρώματος. Όποιος κολυμπούσε σε αυτή γινόταν εξαιρετικά πιο δημιουργικός. Λεγόταν πως όλοι οι σπουδαίοι καλλιτέχνες της ιστορίας είχαν, κάποια στιγμή, κολυμπήσει στη λίμνη προτού εμπνευστούν τα υπέροχα έργα τέχνης τους. Τη θεωρούσαν το κέντρο της δημιουργικότητας όλου του κόσμου.

«Όχι ακριβώς» είπε ο μπαμπάς, απαντώντας στον Ρόγκουελ. «Όμως έπεσες πολύ κοντά. Βρισκόμαστε στο κανάλι καθαρισμού της Λίμνης του Ουράνιου Τόξου». Έδειξε με το χέρι προς κάτι συσκευές σε σχήμα προπέλας που ήταν κολλημένες στην εξωτερική επιφάνεια του υποβρυχίου. «Βλέπετε αυτά τα περιστρεφόμενα φίλτρα; Καθαρίζουν το νερό και βοηθάνε στη χρωματική διόρθωση».

«Νομίζω πως θυμάμαι κάποιον να αναφέρει τη χρωματική διόρθωση κάποια στιγμή» είπε η Πίνατ. «Όμως το νερό γιατί χρειάζεται καθάρισμα; Νόμιζα πως ήταν μαγικό».

«Έχει όντως κάποιες μαγικές ιδιότητες, όμως προκειμένου να παραμείνει δραστικό, το νερό πρέπει να είναι σε άριστη κατάσταση» εξήγησε ο μπαμπάς. «Γι' αυτό το αφήνουμε συστηματικά να κυκλοφορεί μέσα σε αυτά τα κανάλια και να φιλτράρεται προσεκτικά ώστε να είναι πάντοτε τέλειο. Τουλάχιστον αυτό έπρεπε να συμβαίνει. Η αλήθεια είναι ότι το πρόγραμμα καθαρισμού δεν έχει λειτουργήσει εδώ και πολύ καιρό, και όπως μπορείτε να δείτε το μεγαλύτερο μέρος του εξοπλισμού είναι παρατημένο και το νερό λιμνάζει».

Τα παιδιά κοίταξαν μέσα από τα παράθυρα, και, πράγματι, κάποια από τα περιστρεφόμενα φίλτρα στα πλάγια του υποβρυχίου ήταν σκουριασμένα. Κάποια δεν είχαν καν πτερύγια. Η Πίνατ πα-

ραπήρησε ένα ακόμα υποβρύχιο, γυριστό στην κοίτη του καναλιού, βαθουλωμένο και βρόμικο.

«Παρά την τωρινή του κατάσταση, πάντα μένω έκπληκτος από το πόσο όμορφο είναι το νερό της Λίμνης του Ουράνιου Τόξου» είπε ο μπαμπάς κοιτάζοντας τους θύλακες χρώματος να κινούνται

αργά και να μεταβάλλονται έξω από το σκάφος. «Είναι λες και βρίσκομαι μέσα στο πιο όμορφο φωτιστικό λάβας. Και δεν μπορώ να σας εξηγήσω πόσο υπέροχο είναι να μοιράζομαι λίγη από αυτή την ομορφιά με σας, ακόμα και αν δεν είναι ιδανικές οι συνθήκες. Την κοίταξα μόνος μου για τόσο πολύ καιρό. Τα έντονα χρώματα πάντα μου θύμιζαν εσένα, Πίνατ».

Εκείνη χαμογέλασε.

Ο μπαμπάς τής χαμογέλασε κι εκείνος, και έπειτα κοίταξε ψηλά στην επιφάνεια του νερού. «Κι αφού τα είπαμε όλα αυτά... πρέπει να ξέρετε πως η στάθμη του νερού είναι ανησυχητικά χαμηλή. Το μόνο θετικό σ' αυτή την ιστορία; Κανείς δεν παρακολουθεί τα κανάλια, που σημαίνει πως εμείς μπορούμε να τα χρησιμοποιή-

σουμε για να ταξιδέψουμε σε οποιοδήποτε μέρος της πόλης χωρίς να γίνουμε αντιληπτοί».

«Το νερό από τη Λίμνη του Ουράνιου Τόξου πηγαίνει παντού στο Χρώμα;» ρώτησε η Πίνατ.

«Όχι σε όλο το Χρώμα, μόνο στο νοτιοδυτικό κομμάτι του. Το ακάθαρτο νερό εκτρέπεται από τη Λίμνη του Ουράνιου Τόξου και

διοχετεύεται νότια, κατά μήκος ενός μακριού, ίσιου υπόγειου καναλιού, ως τα περίχωρα της πόλης. Εκεί βρισκόμαστε τώρα – στον σταθμό καθαρισμού λίγο έξω από τη Μοντερνιά. Στη συνέχεια αντλείται δεξιόστροφα γύρω από την περίμετρο του Χρώματος μέχρι να φτάσει στον σταθμό στις παρυφές των Πράσινων Κοιλάδων, όπου στρίβει και κατευθύνεται ανατολικά κατά μήκος ενός άλλου καναλιού μέχρι, τελικά, να ξαναφτάσει στη λίμνη. Μέχρι τότε, είναι συνήθως ζωηρό και πλήρως χρωματικά διορθωμένο».

«Ιδιοφύες» είπε η Μπείμπια. «Οπότε το νερό καθαρίζεται από διάφορα συστήματα φιλτραρίσματος, στα οποία ανήκει και ο στόλος υποβρυχίων όπως αυτό εδώ;»

«Ναι» αποκρίθηκε ο μπαμπάς. «Κι επειδή είναι μια διαρκής διαδικασία, όλο το νερό της λίμνης είναι τέλειο όλη την ώρα. Ή τουλάχιστον θα ήταν, αν το σύστημα λειτουργούσε σωστά».

«Και πώς έφτασε να είναι σε τόσο κακή κατάσταση;» ρώτησε ο Ρόκγουελ.

«Εγκαταλείφθηκε εντελώς όταν έγινε δήμαρχος ο κύριος Λευκός» είπε ο μπαμπάς. «Ας πούμε πως η συντήρηση της χρωματικής ποιότητας της Λίμνης του Ουράνιου Τόξου ώστε να παραμείνει μια δημιουργική πηγή δεν βρισκόταν και στην κορυφή των προτεραιοτήτων του. Ευτυχώς κατάφερα να ξανακάνω αυτό το υποβρύχιο λειτουργικό. Η βοήθεια του 67 απ' αυτή την άποψη στάθηκε ανεκτίμητη, φυσικά».

Ο Ρόκγουελ έριξε μια ματιά προς το ρομπότι, το οποίο δεν γύρισε να τον κοιτάξει.

«Τέλος πάντων, καλύτερα να βιαστούμε» είπε ο μπαμπάς.

Περπάτησε ως την άλλη άκρη του υποβρυχίου και κάθισε πίσω

από δύο μεγάλα χειριστήρια, έναν σύνθετο πίνακα ελέγχου και ένα τεράστιο περισκόπιο. Πάτησε μερικά κουμπιά, ανέβασε κάποιες διακόπτες κι ύστερα γύρισε ένα ασημί κλειδί. Οι κινητήρες πήραν αμέσως μπρος, δημιουργώντας μια έκρηξη μικροσκοπικών φυσαλίδων στο νερό γύρω από το σκάφος. Η Πίνατ τις κοίταξε από το παράθυρο. Αυτό που έβλεπε έμοιαζε πολύ με τη γαργαλιστική αίσθηση που ένιωθε στην κοιλιά της.

«Πρέπει να κινηθούμε» είπε ο μπαμπάς, τραβώντας τη δίοπτρα του περισκόπιου προς το μέρος του. «Όσο καθυστερούμε τόσο περισσότερο κινδυνεύει η μαμά».

Έσπρωξε το αριστερό χειριστήριο. Το υποβρύχιο τινάχτηκε προς τα μπροστά. Και άρχισε να ανοίγει δρόμο μέσα από το πολύχρωμο νερό με αργό αλλά σταθερό ρυθμό.

«Λίο, Πίνατ, Μπειμπία» είπε ο μπαμπάς «πάμε να σώσουμε τη μητέρα σας».

«ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΧΑΣΤΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΓΕΜΑΤΟ ΠΑΝΕΞΥΓΗΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΜΑΓΙΚΟ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ROB!»

Hannah Gold

Οι θρύλοι γεννιούνται... ή ζωγραφίζονται!

Το σχέδιο του κυρίου Λευκού να εξαλείψει τη δημιουργικότητα από το Χρώμα βρίσκεται σε εξέλιξη και, σαν να μην έφτανε αυτό, η μαμά της Πίνατ, Τρέισι, κινδυνεύει. Θα καταφέρουν η Πίνατ και οι υπόλοιποι φίλοι της να σώσουν την κατάσταση και να ξαναγεμίσει η Λίμνη του Ουράνιου Τόξου με το πολύχρωμο, θαυματουργό νερό της;

Το Η Πίνατ Τζούνες και η άκρη του ουράνιου τόξου αποτελεί το τρίτο και τελευταίο μέρος της τριλογίας του Rob Bidduρη, ολοκληρώνοντας τη γεμάτη αγωνία, χιούμορ και ανατροπές περιπέτεια της χαρισματικής ηρωίδας.

«ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΗ
ΔΡΑΣΗ!»
Louie
Stowell

«Η ΠΙΝΑΤ
ΤΖΟΥΝΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΦΟΒΕΡΗ!»
Nadia
Shireen

ISBN 978-618-232-018-1

9 786182 320181

Κωδ. μη/σης 130050

www.epbooks.gr